

Auteur: Evelyne Sauvage
Foto's: Carl Vandervoort

Een van Ons

Talent-winnares Els Schellekens:

Leef je droom

Voor de derde keer zette Ons vrouwelijke talenten uit het platteland in de kijker. Uit een lijst van dertig genomineerden werden Leen Verwimp van bioboerderij De Kollebloem, Els Schellekens van beleefboerderij het Eigen Zijn en Monique Dedobbeleer van KVLV Deurne en sociaal tewerkstellingsbedrijf De Vlaspit elk met een cheque van 2.000 euro beloond. Deze maand stellen we Els Schellekens voor, die mensen en dieren verenigt.

Hoe heb je deze wedstrijd-periode beleefd?

Els: "Ik heb mijn kandidatuursstelling zelf ingediend, weliswaar met aanmoediging van mijn man Fabian. Al tien jaar droomde ik ervan om hier thuis in Viersel iets kleinschaligs te organiseren voor personen met een zorgvraag. "Doé er iets mee, leef je droom", zei Fabian mij. Hij schoof me keer op keer deze wedstrijd onder mijn neus. Ik was zelf niet tevreden over wat ik doorstuurde. Maar ik redeneerde dat het is wat het is. Schrijven doe ik vanuit mijn buik."

Komt het geld goed van pas?

"Absoluut. Onze beleefboerderij is niet gesubsidieerd en wordt volledig door mij en mijn man gedragen. Ons project is nog volop in opbouw en we hebben heel wat investeringen te doen. Met de verbouwingswerken zullen we een nieuwe inkomdeur

Els Schellekens:

"De dag dat ik stop met mee te voelen en leven, dan moet ik een einde maken aan deze job

moeten steken. Het zal een Ons deur worden, we komen hier samen binnen en beleven samen een nieuwe dag. Het zal er ook zo opkomen, de Ons deur."

Wat valt er allemaal te beleven hier op je boerderij?

"Heel veel. Op de beleefboerderij hebben we een speciale dagopvangformule voor mensen die extra zorg nodig hebben. Ik werk heel beleevingsgericht, met de nadruk op genieten. Het groene kader, de

vele dieren en de ruimte maken dat allemaal mogelijk. Zo kun je hier mee de dieren verzorgen en voederen. Onze kleinschaligheid en de gezins sfeer staan centraal. Je kunt hier ook gewoon met de dieren komen snoezelen, paardrijden of eens met de kar rijden. Ook de boomgaard en de groente- en bloementuin maken deel uit van de werking van Het Eigen Zijn."

Wie vindt er zoal zijn weg naar de boerderij?

"Ik vang mensen op met een mentale of fysieke beperking, niet-aangeboren hersenletsel, dementie of een sociaal-emotionele problematiek. Vaak zijn hun mantelzorgers of ouders op zoek naar een toegankelijke opvang om die zorg te delen. Meestal gaat het om schoolverlaters, want voor de ouders is het niet eenvoudig om meteen een dagcentrum te vinden. Ik vind integratie ook belangrijk. Daarom is het fijn dat kinderen en volwassenen met een beperking hier net zo goed in contact komen met gewone kinderen. Je ziet, iedereen is hier van harte welkom."

Wat je doet is toch nog vrij uniek in België, niet?

"Dat is waar. Ik doe eigenlijk het omgekeerde van een zorgboer. Mijn denkpiste vertrekt vanuit zorg. Welke zorg hebben mensen nodig? Vervolgens gebruik ik mijn dieren en de natuur als instrumenten. Ik ben van nature iemand die altijd de din-

gen wil verenigen. Hier kan ik mensen en dieren verenigen. Zij vormen de rode draad in mijn leven. Ik werk ook met mensen met een hele hoge ondersteuningsnood. Binnen het kader van de zogenoemde groene zorg voelde ik dat zij uit de boot vielen. Ik onderscheid me doordat ik in rechtstreekse relatie ga met de mantelzorgers, wat veel tijd aan overleg vergt en opbouw van vertrouwen."

Vanwaar de benaming van de boerderij 'Het Eigen Zijn, want dieren maken geen verschil'?

"Ik ben lang met deze droom bezig geweest, inclusief de naamkeuze. Het is simpelweg begonnen met 'to be or not to be'. Ik vind het heel belangrijk dat mensen zichzelf kunnen zijn, ongeacht wie je ook bent. Vandaar ook het belang van mijn toevoeging bij de naam: 'want dieren maken geen verschil'. Dieren oordelen niet, terwijl mensen dat vaak wel doen. Of die hond nu bij jou tegen je heen komt wrijven of bij een van mijn cliënten, dat maakt voor hem geen

verschil. De hond zal misschien meer geneigd zijn naar de mentaal gehandicapte toe te stappen, omdat die minder een bedreiging vormt."

De jury prees jouw "onuitputtelijk engagement". Wat drijft je?

"Ik werk nog halftijds als opvoedster in Monnikenheide in Zoersel, de andere dagen doe ik zorgopvang hier bij mij thuis op de boerderij. Het is die zorg die me enorm drijft, zeker met kinderen. In ons huidige zorgklimaat wordt er wel gezorgd voor de zorgbehoevenden, maar ook zij hebben de behoefte om zelf nuttig te zijn en iets te betekenen. Dat probeer ik hier goed uit te werken. Als je je naaste hebt kunnen helpen of een dier hebt kunnen verzorgen, dan heb je een goede dag gehad."

Voor jou komt zorg duidelijk niet voort uit een plichtsgevoel?

"Zorg is juist iets heel natuurlijk en spontaan. Zorgen voor is iets heel basaal. Ook bij mensen met een

hele diepe mentale handicap is dit aanwezig. Het duurt soms heel lang om het er uit te krijgen, maar door het keer op keer aan te bieden komt het uiteindelijk tevoorschijn. Op een boerderij is dat ook iets heel evident. Een hond die tegen uw been komt wrijven, daar gebeurt iets. Dat is het mooie aan landbouw, aan natuur en aan dieren: er is altijd iets dat zomaar gebeurt."

Is het ganze gezin betrokken bij je activiteiten op de beleefboerderij?

"Zeer zeker, soms tegen wil en dank. Mijn man is bewakingsagent. Hij doet dit met hart en ziel en stimuleert en helpt me waar hij kan, maar hij zou dit niet altijd kunnen doen. Hij heeft dat verschil nodig. Voor mijn drie kinderen was het niet altijd evident. Ik zal nooit vergeten dat ze drie jaar geleden vroegen: hoe ver komen die mensen in ons huis? Drie jaar later

zitten we met z'n allen aan de keukentafel. Mijn dochters smeren nu mee de boterhammen en mijn jongste zoon speelt met hen. Ze zijn er mee ingerold en zien nu het werk. Ik ben echt fier op hen, ze hebben dat heel knap gedaan."

Want alles moest wijken voor het project, toch?

"Absoluut. De kinderen hebben veel moeten opofferen. We hebben geïnvesteerd in een grote nieuwe rolstoeltoegankelijke stal, terwijl de vernieuwing van de slaapkamers en badkamer achterwege bleef. Ook een gezinsvakantie is iets waar ze nog steeds op wachten. Momenteel zijn we volop bezig met de bouw van een atelier, zodat ik mijn zorgcliënten daar kan ontvangen en begeleiden, in plaats van in de huiskamer. De draagkracht van mijn gezin heeft een maximum bereikt."

Els Schellekens: "De kinderen hebben veel moeten opofferen. Ik ben echt fier op hen, ze hebben dat heel knap gedaan"

Wie is Els Schellekens?

- Laureaat wedstrijd 'Vrouwelijk talent op het platteland'
- Runt in Viersel beleefboerderij 'Het Eigen Zijn', met particuliere zorgopvang. www.eigenzijn.be
- Werkt halftijds als opvoedster in Monnikenheide, een tehuis voor personen met een verstandelijke handicap
- Vormselcatechist
- Opleiding: zevende vervolmkingjaar bijzondere jeugdzorg
- Woont in Viersel, gehuwd, moeder van drie tieners.
- Levensmotto: het mooiste dat je iemand kunt geven is een deel van jezelf

ons

Hoe doe je aan zelfzorg?

"Mijn geest kan heel veel aan, maar ik voel dat mijn lichaam soms protesteert. Van jongs af aan pleeg ik roofofbouw op mijn lichaam door met zware kruiwagens te sjouwen. Ik kan mentaal wel snel en makkelijk opladen en geniet enorm van kleine dingen, zoals alleen in de tuin werken, ietsje langer slapen of een goed boek lezen. Op reis gaan hoeft voor mij niet. Ik haal ook veel kracht uit mijn geloof."

Wat zijn voor jou de fijnste momenten?

"Het doet mij veel deugd om gelukkige zorgcliënten te zien. Wat me telkens opnieuw ook raakt zijn de ontroerende en warme ontmoetingen met mensen. Het zijn immers stuk voor stuk verhalen met een zekere tragedie. Maar dat belet de ouders niet om warm bezig te zijn met hun kinderen en dagelijks op zoek te gaan naar het geluk voor hen. Hoe die ouders kansen geven aan hun kinderen, dat maakt dat ik er elke dag opnieuw voor ga."

Je ondervindt ongetwijfeld ook moeilijke momenten?

"De momenten van afscheid nemen van de zorgcliënten vallen me zwaar. Samen heb je hier met hen iets opgebouwd en je neemt ze mee in je hart. Hoe intenser je dat doet, hoe groter het verlies. Ik ben een heel gevoelige persoon op dat vlak. De gedachte aan hen stopt niet als ze 's avonds naar huis gaan. Maar mocht dat er niet zijn, zou ik mijn werk niet goed doen. De dag dat ik stop met mee te voelen en leven, dan moet ik een einde maken aan deze job."